

BODA MIKLÓS

LEHETTEM
VOLNA

VERSEK, RÖVID ÍRÁSOK, FOTÓK

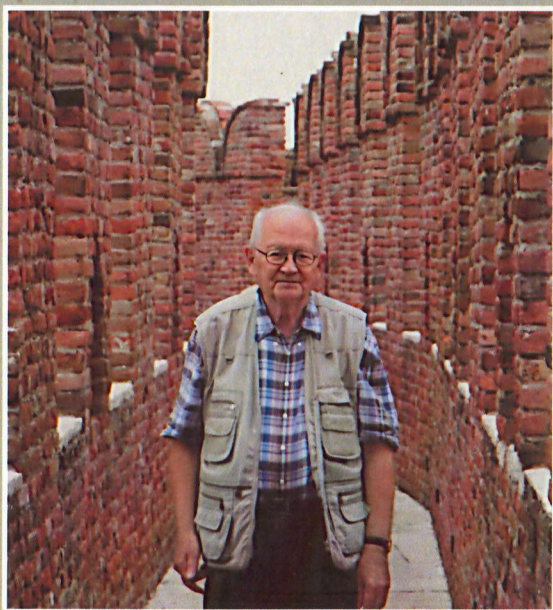
14
Boda Miklós

Lehettem volna

Pinter László iradalmárnak,
Csorba Győző Bölcső és eldopra
méltó örököseinek baráti mentéül
ajánlom (és általa Győzőnek is)
könyveskémek. Pécs, 2026. aug. 20.)

M. Miklós

Boda Miklós, zalai születésű pécsi könyvtáros és irodalomtörténész 1961-ben diplomázott az ELTE bölcsészkarán. Ebben az évben a Pécsi Egyetemi Könyvtárban kezdte meg, s négy évtized múltán a Csorba Győző Megyei Könyvtárban fejezte be aktív könyvtárosi pályafutását. Eleinte a készülődő költőt látták benne, jóllehet érdeklődése, kivált a Római Magyar Akadémián töltött ösztöndíjas hónapoknak és az MTA irodalomtudományi Intézet figyelmének köszönhetően a tudományos kutatás és publikálás felé fordult. A költészet azért még ma is helyet kér az életében. A 92 éves szerző első kötetének verseit is átszővi humora, műveltsége és olaszos kötődése. Hogy lehetett volna költő is? Ezt a jelen kötettel bizonyítja.

Boda Miklós

Lehettem volna

Versek, rövid írások, fotók

Csorba Győző Könyvtár - Jelenkor Alapítvány
Pécs, 2026

Megjelent
a Csorba Győző Könyvtár és a Jelenkor Alapítvány
gondozásában Pécsen, 2026-ban
Felelős kiadó: Miszler Tamás igazgató
Szerkesztette: Kiss Zoltán
Tördelőszerkesztő: Erdős Zoltán

ISBN 78-963-9043-63-3

© Boda Miklós
© Csorba Győző Könyvtár
© Jelenkor Alapítvány

Tisztelt Olvasóm,

alig merem leírni, de végül is leírom: egy kilencvenkét éves embernek, ha nem is az első könyvét, de az első verseskötetét tartja kezében. Mivel csak most, mondhatni az utolsó pillanatban állok elő ezzel a – magam érdeklődésén remélhetőleg túlmutató – vállalkozással, úgy tűnhet, hogy a versírás csak mostanában lett része az életemnek. Ez igaz is, ha úgy vesszük, hogy ez a „mostanában” tulajdonképpen már nyolc évtizeddel ezelőtt elkezdődött, de csak a szórvány megjelenések, illetve szereplések jelezték valamennyire a folytatást.

Első (talán a legelső) versem, mely fennmaradt az emlékezetemben is, az 1945/46-os tanév vége felé született Szombathelyen, az akkor még nyolcosztályos gimnázium első osztályában. Eldicskedtem vele nagyon kedves irodalomtanárunknak, tudván, hogy igazából a vers a mindene. Kérésére felolvastam az osztály előtt művecském egyik változatát. Idézem:

Vége van már a tanévnek,
felzendül a hálaének,
bizonyítványt is kiadják,
hej de szép is ez a világ.
Pár nap múlva észak felé,
visz a vonat hazafelé,
kezdődik a vakáció,
ez lesz csak az igazi jó.

Tanár úr elégedett volt a szerzeményemmel, csak az észak felé/hazafelé rimelést, a szóismétlést kifogásolta. Az egyik „felé” helyett találj ki valami mást a következő órára, mondta. Majd megkérdezte: Hol is laktok ti édes fiam, nem Zala vármegyében? De igen Zalakoppányban – válaszoltam. Mire ő: Hát, ha észak felé visz a vonatod, akkor nem érsz haza egyhamar, mert Zala délre van innen. Vigyázz, hogy mit mondasz földrajzórán, tette hozzá mosolyogva, majd emlékeztetett a rimeléssel kapcsolatos feladatomra. Mint ki-

derült, ő is kitalált egy megoldást, mely – nem titkolta – így szólt:

Pár nap múlva uccu belé,
visz a vonat hazafelé.

Mi az uccu? – kérdeztem. Sürgetőszó, válaszolta a tanár úr, s mintha ma is hallanám a hangját.

Nem úgy, mint annak a fiatalembernek a hangját, aki végül is nem lett költő, de egy irodalmi est végén, mivel meg lehetős sikert aratott az ott elhangzott versem, megjegyezte: Ne tévesszen meg a siker, nem leszel költő, de sok pénzed lesz. Vissza kellett volna kérdezni: Ha kevés pénzem lesz, akkor igen?

Gyakran eszembe jut, hogy az ELTE bölcsész hallgatójaként mennyi biztatást kaptam azon évfolyamtársaimtól és másoktól, akik a készülődő költőt látták bennem. És nemcsak azoktól, akik már kész költők voltak akkoriban, mint Ágh István is. Ő sajnos már nem lehet köztünk, de mindvégig érdekelte, hogy mi van a verseskötetemmel. „Első köteted a tizedik is lehetne a sorban, ha komolyan veszed vakok által is látható tehetségedet” – mondta utolsó telefonbeszélgetésünk alkalmával. Az önvád azóta se csillapodik bennem, s tulajdonképpen még ma is keresem a választ a miért-re. Úgy gondolom, valamiféle választ sejtet az is, hogy nem tudok igazából örülni, ha egy hivatkozásban ezt olvasom: Boda Miklós könyvtáros, irodalomtörténész, költő és fotóművész.

Hogy ezek közül legalább az egyiknek igaza legyen, abban talán segíthet a Lehettem volna verseskötet, mely rövid írásokkal és kiállításokon kipróbált fotókkal zárul.

Hazafelé

Itália újra és újra
K[urucz] Gy[ula] beszélgetése Boda Miklóssal

Csodálatostájak, épületek, érdekes emberek, visszahozhatatlan pillanatok – mindezek számtalan fényképen, az élet sokszínűségében megörökítve. Boda Miklós, nyugalmazott könyvtáros életének egyik meghatározó része a fotózás és ettől szinte elválaszthatatlanul: Itália. Beszélgetésünk java is erről szól, miközben kölcsönösen felfedezzük, hogy sok évvel ezelőtt kis időre találkozott a pályánk a Dunántúli Naplónál. Amikor megismertelek, már otthonosan mozgottál a városban, csupán a kiejtéseden érződött, hogy nem mindig voltál idevalósi.

Mert nem ezen a tájon, hanem egy kis zalai faluban születtem, ott, ahol anyám és apám üzték a tanítás nemes mesterségét negyven éven át. Mint keszthelyi diák, 1950-ben szinte Trianonként éltem meg a zalai Balaton-vidék Veszprém megyéhez csatolását. Tulajdonképpen még ma is reménykedem Sümeg, Tapolca és Balatonfüred „visszatérésében”. Már végzős egyetemista voltam Budapesten, amikor egy szakmai kirándulás keretében először kaphattam ízelítőt Baranyából és fővárosából, mely egy év múltán már a munkahelyet, s rövidesen a családot is jelentette számomra. Megragadott a csodálatos fekvésű város szépsége, történelmi levegője, a messzi múltba visszanyúló szellemisége, amit könyvtárosként, a Klimó-gyűjtemény kincseinek felfedezése során is érezhettem. Hogy Pécs az ország pannon hagyományokból táplálkozó régiójának délre, délnyugatra nyíló ablaka, szinte tapintható volt. A Tettye alatt vagy a dzsámival a hátamban úgy éreztem, hogy a Dráván-túli világra, a Balkánra nyílik ez az ablak. A Széchenyi térre nyíló utcákban német szót véltem hallani, a székesegyház „erőterében” pedig Róma és a mediterráneum üzenetét.

Nos, máris megérkeztünk Itáliába, amelynek szerelmese vagy, mint a szobádban látható „olasz vonatkozású” könyvek, prospektusok és tárgyak serege is tanúsítja.

Nemrég kézbe vettem egy útikönyvet, melynek szerzője szerint Olaszország, az olasz „csizma” alakjára nézve a legkönnyebben

felismerhető ország a világon. Ezt magam is tanúsíthatom, mert kisiskolásként ezt szűrtem ki először (sajnos, egy jókora szeggel) az osztályteremben függő Európa-térképen. Később állandó játékkommá vált, hogy az Alpokkal koszorúzott Észak-Olaszország térképére gondolatban ráhelyeztem a történelmi Magyarország (ugyancsak az osztályunkban látható) térképét, és boldog voltam, mert minden jelentősebb magyar városnak, hegynek és folyónak megtalálni véltem az olasz megfelelőjét. Néha még ma is visszaköszön ez a játék.

Tudomásom szerint nem vagy magányos utazó.

Nagyon szép családom van: feleségem, három gyermekem és hét unokám. Autóm viszont nincs, ezért autóbusszal utazom, s hogy ezt megtehessem, többnyire hasonló érdeklődésű barátok társaságával kelek útra Olaszországba. Néhányukkal már a 70-es évek elején is együtt utaztunk, akkoriban még vonattal. Közös „testre szabjuk” az utat, kiszemeljük a szálláshelyeket, és kedvenc utazási irodánk közreműködésével rendszeresen meg is valósulnak terveink. Korábban – az akkori „engedélyezési ritmusnak” megfelelően – háromévenként utaztunk, ma már az is megesik, hogy évente kétszer. Eleinte még el-elhangzott a kérdés, hogy „mikor váltunk országot”, de ma már az okozna meglepetést a többség számára, ha nem Olaszországba mennénk. Tavaly egyébként Szardínia szigetéről Korzikára is „átcsaptunk”, ami már Franciaország ugyebár. Szardínia kapcsán azt mondta nekem valaki, hogy nincs ott semmi. Nos, ennek a „semminek” az emlékéből még évek múlva is élni fogunk. Az idén tavasszal Campania fővárosa, Nápoly és csodálatos környéke volt a „célterületünk”, ahol az elmúlt években többnyire csak átutaztunk. Most az ilyenkor esedékes „képmutatás” következik, mondhatni törzshelyünkön, a Várkonyi Nándor Könyvtárban. A közeljövőben kiállítást is szeretnénk rendezni az utazásaink során készült fotókból. Hát, nem lesz könnyű a válogatás, hisz kiváló fotósok és képzőművészek is vannak a „törzsutasok” közt, és a többiek is számos jó felvétellel dicsekedhetnek.

Magad is rendszeresen kiállító fotós vagy, a Mecseki Fotóklub tagja. Mikor és hogyan vált szenvedélyeddé a fotózás?

Népszámlálás
(Boda Miklós felvétele)

Még úgyszólván kisgyerek voltam, amikor bevezetett a fényképezés és a laborálás titkaiba a zalakoppányi postamester, aki nehéz természetű felesége elől gyakran keresett menedéket a sötétkamrában. Kezdetben úgyszólván mindent lefotóztam, még a fényképezőgépemet is egy kölcsöngéppel. Bölcsészhallgatóként már megsejtettem egyet-mást az igazi fotózásról, sőt kiállító fotósként is debütálhattam az Eötvös Kollégiumban. Miután munkába álltam Pécsen, egy ideig háttérbe szorult a családi kereteken túlmutató fotózás, míg nem részt vettem a Mecseki Fotóklub egyik rendezvényén, ahol Tillai Ernő építész-fotóművész mutatta be olaszországi felvételeit, szuggesztív előadás kíséretében. Ez megerősített Itália iránti elkötelezettségemben, és egyszersmind visszatérített az aktív fotózáshoz. A klubba csak később, a 80-as évek közepén jelentkeztem, miután hazatértem Rómából, ahol a Magyar Akadémia ösztöndíjas lakójaként nemcsak a könyvtárakat és a levéltárakat bújtam öt teljes hónapon át, hanem fotóztam is. A Mecseki Fotóklub 1987-ben ünnepelte megalakulásának 30. évfordulóját, s az ekkor megjelent „Fényképes-könyv”-ben az én egyik római fotóm is szerepelt. Készítésének körülményei enyhén szólva különlegesek voltak, mert az exponálást megelőző pozíciókeresés közepette

sikerült letaszítanom dobogójáról a Piazza Venezia forgalmát navigáló rendőrt. 1989-ben újabb fél évet tölthettem Rómában Klaniczay Tibor akadémikus ajánlásával. Ekkor történt, hogy a Palazzo Falconiere melléképületének tetején, egy használaton kívüli kémény nyílásában megtaláltam elveszettnek hitt teleobjektívemet, miközben ugyanezen nyílásban akartam – ideiglenesen – elhelyezni kisfilmes gépem egyik tartozékát. Bórtokjában szépen átvészelt itt közel fél évtizedet. Persze, voltak más természetű „leletei”, illetve eredményei is római kutatómunkámnak. Kérdés, hogy megfelelően időtállóak lesznek-e ezek az eredmények.

A nyugdíjas Boda Miklós meglehetősen nyughatatlan. Ferrarában, egy konferencián Janus Pannoniusról tartottál előadást, nemrégiben jelent meg a Studium és irodalom tanulmánykötetted, miközben Eszéken volt egyéni fotókiállításod. Mik a legközelebbi terveid?

Sok elfoglaltsággal jár, hogy elnöke vagyok a Magyar Könyvtárosok Egyesülete területi szervezetének, és egy ideje a Janus Pannonius Társaságnak is. Ez utóbbi tisztségemben ez idáig még nem nagyon „villogtam”, de a közeljövőben talán – dr. Olasz Istvánnal, a társaság titkárával együtt – sikerül elérnünk, hogy a névadó Janus Pannonius feltételezett sírhelyét méltóképpen megjelöljük, s a költő-püspök emlékének ápolásához a magunk eszközeivel hozzájáruljunk. Van egy „magánjellegű” adósságom is. Most már valóban szeretném tető alá hozni könyvemet, melyhez az elmúlt évtizedek olaszországi utazásai bőven szolgáltatnak élményanyagot. Az illusztrációkat – úgy érzem – van miből válogatni. A cím mindenestre megvan: Itália újra és újra.

Royal Club, 2005. július, 12–13.

vult könyve, a Veteris arcis Strigoniensis-példány vele tartott-e Somogyba Szombathelyről, ha még ott volt egyáltalán, nem tudhattam, hisz a pánikszerű költözködésben még az igazi búcsúzkodás is csak kívánság maradt. Közben engem is el kellett helyezni valahol a folyamatban lévő tanév végéig. Végül is az egyik szombathelyi általános iskola igazgatója fogadott be a lakásukba albérlőként. Kedves ember volt az igazgató bácsi, felesége inkább érdekes. Elvárta, hogy ne a szobámban, hanem az udvaron tanulgassak délutánonként, de ha így tettem, mindig odajött valamilyen örüggyel, és búcsút mondhattam e tanulásnak. Egyik nap „különbejáratú” kalitkát tett elém, csicsergő lakójára mutogatva büszkén. Nagyon szép kis állat – mondtam hirtelenjében. „Ez nem állat, hanem madár!” – mondta dühösen, és elviharzott a kalitkával és a kedvesen forgolódó divatmadárral. Egyébként nagyon kevés emléket őrzök ebből az átmeneti időszakból. Szombathely után a keszthelyi premontrei rendi katolikus általános iskola 7. osztályában folytattam tanulmányaimat, ugyancsak az államosítás árnyékában. Próbáltunk úgy tenni, mintha gimnazisták lennénk; idősebb paptanáraink mosolya mindent megért.

Egyébként még ma is jó arra gondolni, hogy a megözvegyült nagymama, amíg lehetett, gyakran elbeszélgetett velem, a tizenegy évessel a szombathelyi lakásban. Többnyire kora délután, miután hazaértem az iskolából vagy esténként. Paolának keresztelték, lánya szerint Paolinának. Nagyon díjaztam a humorérzékét, bár akkor még nem tudtam volna megfogalmazni, hogy mi is az tulajdonképpen. Emlékszem, hogy egyszer rákérdeztem „eredeti” (leánykori) vezetéknevére, mert nem jutott eszembe az idegenes hangzású név. „Omischl” mondta és leírta. Ez nagyon „Komischl”, mondtam és leírtam. Mo-solyát mintha ma is látnám. Múltidéző beszélgetéseink során Paola nagymama az 1930-as évek második felének történeteit is felidézte, különös tekintettel 1937-re, amikor alig több, mint hároméves voltam. Ekkor történt, hogy Burgenlandba látogattunk édesanyámmal, Boda Jánosné Máti Ilonával, Piroška nővéremmel és László kisöcsémme. Kishúgom, Ilonka, még meg sem született ekkor. Eberau városka, az egykori Monyorókerék volt a közelebbi célpontunk. Máti Gyula nagypapa itt munkálkodott ezekben az években, és egy időre át is költözött ide nagymamával és négy

Anyám, Máti Ilona és gyermekei, Piroška, Miklós és László látogatása nagyszüleinél, Monyorókerék – Eberau, 1937

Emlék szülőfalumból

Álmok mesés fedezékéből csalogattam a búcsút.
Nyár derekán, mire éj s nap a hegytetőn összekoccan,
elnyúltam a véres alkonyattal mindig
kapunk messzelátó tövében.

Omlósperemű part lépcsőin
vállas házak tenyereltek a porba,
mélyvízi pókok, szekerek úsztak szembe a fénnel,
ormótlan bivalyok szarvára tűzve az utcavégen
álmodtam a pillanatot,
a csillámtorkú reggelt, amikor indít billegve,
madár-vázasan a ringlis,
sikolyok ezüstvihara csapkod a levegőben.

Egynapos örömök tarka serege egyszerre
sátrat üt a téren,
ponyvaszirom-koszorút lobogtat az utca,
friss mókák híre kanyarogva csorog le az utolsó házig,
s a pucér falu aranyteknőben lubickol.

Csibész öregek görnyedthátú kamasszal
packáznak összetákolt porondon,
céltáblák fekete bogarán
obsitos-ólmok csattognak,
dobhártyát pukkaszt a siker,
takaródzik forintos kölnivel.
Bicska-díjra spekulál karikák jószemű hullása,
csillagos veszedelmet szaporít
zsebbe-zárt éjszakában.

Messze még az élő homály,
karmos fák taraját lobbantó
forróság van.
Dől, hömpölyög kötél-erein a fényes kórság,
nehéz illatokat hengerít,
pipacs koponyákra ezüst buborékot varázsol,
hangok öblös harangja beborít,

nyelve itt kalimpál a számon.
Igaz szívvel nem nyílhatok mégsem,
lépkedek árnyéklábú, hazatévedt vándor,
álmaim elkeverednek a fénnel,
erőm fennakad a kacagáson.

Anyámról

Toll, tinta, füzetek kék köpenyben:
éjféli kellékek tanító-műhelyben.
Anyám burokba zárva, vég nélkül pásztázza,
különíti a jót s a meddő rosszat.
A szellem csákányai csendesen dolgoznak.
Segíteni akaró pizsmogásom se bántja,
maradék levegőjében a kis szobának
fulladozik a petróleumlámpa,
s a mázsás dioptriákon
betekintve szégyentelenül, látom,
már a gyilkos dózis
peremén kúszik a vakság:
fekete szilikózis.

1995

Bocsásd meg apám

Bocsásd meg apám, hogy éretlen koromban
annyiszor cserbenhagytalak a szőlőd közepén.
Öcsém, húgom tudós volt rég e munkában, míg én
gyakran feladtam már a tőkesorok elején.
Hitvány kórót, leterített a nap,
s nem voltam hasznodra csak biztos fedél alatt.
Bocsáss meg apám!
Nem is tudom igazán,
miféle igazság szorítja ma kezembe a tollat
mentegetném, mit újjá amúgy se teremthetek, a múltat.
Mögöttem a férfikornak mondott évek határa,
s bort alig, babért ennyit se hoztam a konyhára.
Mint megannyi nehéz igásló,
vonul emlékeimben a sok szőlőhegyi tennivaló.
Tenném a dolgom mai fejjel, bár csak odafentről nézel,
de lemaradnék most is, bevallom, a lelkesedéssel.

1987

Kicsi falu

Kicsi falu, karácsony,
madárka nincs már az ágon,
csak elhagyott madárfészek,
a madár csapatok már Afrikába értek.
Jó, hogy az embernek nincsen szárnya,
összebújhatunk itt négyen, testvérkék
a Jézuskára várva.
De csitt, csengő csilingel,
gyertyafény csillan a kilincsen,
a nagszobaajtó kitárva,
s felragyog a világ legeslegszebb
karácsonyfája.

1948

Találkozás

Mint egy látomás, bukkan elém a sarkon
hajdani pajtásom,
összenézünk, s rángatná máris odébb
két buksi kölyke eleven pórázon.

Hogy vagy, megemberesedtél,
okosabb nem jön a nyelvre hamarjába,
félszeg pillantás rám, aztán az órára,
s iramodik máris, apró testőrei oldalt,
felnőtt az én barátom, mind a két keze foglalt.

1967

Hazafelé

Nyárfák zizegő terében jövök,
zsombékháton billegve hazáig,
sosemlátott ösvényeket tiprat velem
a szorongás,
oldalamba préseli kőbordaít.

Kezemhez nőtt ócska bőrrönd
mázsás fekete gond,
esteledik, már az éggel rokon előttem
a csillagos domb,
s a hátamban érzem, ahogy a berket átlépik,
a vasúti fények puha ütközőit.

Holdsarlós kertben
tócsák ezüstlevelein járok,
ajándék dombon, kazlak puha öleléséből
ablakunkra látok,
a csend fekete nyalábjain túl a fényben
anyám hajladozik éppen,
árnya rávetül a bokrok falára,
megül szépen, nem csapódik ki az éjszakába.

Vak már az ajtó-szem, min váratlanul
majd belépek,
vetetlen még az ágy, tudom,
hova ledönt az éj, ha vége
ölelésnek, mesének,
hol nyitott szemmel gondolkozom még sokáig,
ne csak érezzem, értsem is a jóérzést,
mely határról határra
űz, hajt a szeretet korbácsaival
szűkebb hazámba.

Klimó-köszöntő

Míg Bécs és Róma egymást túllicitálva vitatták,
hogy a nagyvilágban melyikük viselje a kalapot,
te gazdaszemmel néztél szét a török-látta határban,
és cselekedtél, amíg ehhez idő és tér adatott.

Gyerekszobád nem volt, tanultságod is csak hazai,
de egy sereg megtanulhatatlannal felvértezve,
élni tudtál a talentummal, mit az Úrtól
oly gazdagon kaptál életre szóló letétbe.

Bölcs jobbágyivadék, hitted és tudtad,
nemcsak az erő, nemcsak a hatalom számít,
megteremtetted a semmiből egyházmegyéd
harangtornyos, iskolapados plébániáit.

Tudós könyvek fölé hajolva értőn
csillagdaról, univerzitásról álmodoztál,
kincses bibliotékád tanúsítja ma is,
álmaiddal nem a senki földjén hadakoztál.

Hogy műveddel egyszer majd beérkezel,
Gyümölcsoltó, hinne kellett ezt is.
Ünnepeljük hát együtt a jubileumi találkozást
Georgius Klimó, Episcopus Quinqueecclesiensis.

1974

Visszanéző

Mokány magyar legény a tanyáról kiles,
a városba sietne, de ott áll a limes.
Hess, te tolakodó, mindjárt odavágok,
nemcsak én járom meg, ha hiába várok!

Őrszem nem látható, a határ csak vízió?
Csitt, mert még megkapom: ez már revízió.
Szülőanyám hol van? Ki tudja, hol rekedt.
Miféle hatalom kívánja vesztemet?

Szülővárosomra rátalálnék talán,
bár a régi nevét szégyellni kell ma már.
Szülőföldem java idegenbe szakadt,
örülj annak, hallom, ami még megmaradt.

A szomszédság – mondják – lehet áldás, átok,
de Trianonnal is lehetnénk barátok.
A szerencsésebbek beláthatnák végre,
magyarokkal élni nem a világ vége.

Születésnap

Ötvenéves lettem a többezeréves Rómában,
hogy itt lehetek e szép napon, felér egy csodával.
Miként a Városalapító, ikergyerek voltam,
testvérkém mintha ma is élne az Örök Városban.

Mintha kevesebb év lenne mögöttem tízzel, hússzal,
Rómában két lábbal is közlekedek, nemcsak busszal.
A könyvtárcsodákban, hol ősnymtatványok is várnak,
fejet hajtok és búcsút mondok a vélt fiatalságnak.

Szobatársak

(Hexameter-sereglet Kovács Sándor Ivánnak)

Baljós fellegek úsznak Róma felett, a palazzónk
árnyba borul, jaj, macskáktól feketéllik a Giulia,
ollószárnyaival csattog, közelít az Enyészet.
Borbély-mezt ölt Zrínyi (a költő) főkutatója,
s kétlyukú szerszámát ujjbegyre kerítve kevélyen
társa bozontját nagy garral rövidíteni vágyik.
Hajlik a szóra a laktárs, talján lelke se rezdül,
nem rettentí a baljós jel, hogy a vén Teverén túl
rőt RH-negatív fülcimpák úsznak az égen.
Székre csücsül, hajvédő konyhakötényt kanyarít, majd
eltűri azt, hogy a szomszéd hölgy betekintszen az ajtón,
és pozitúráján fogvillogtatva derüljön.

Főkutatónk, ollóját csattogtatva keményen,
fürtöt fürtre tarol, formás frizurát kerekítve.
Mester és a „modell” egyként örvendnek, a nagy mű
ím sikerült, csak a fültő rejt még fürtöt. A Mester
jól odavág, de irányzékát torzítja az Élmény,
s kéthegyű szerszámát megmártja a jókora fülben.
Mintha saját füle sérült volna, jajgat a Mester,
vérfolyató cimpára tapasztva tapaszt, mea culpa! –
zengi az őt mindinkább szánó szúrtfűlű társnak.
Még telefoncsengés szaporítja a bajt, hisz a kagyló
sebzett szervre tapad, de a társak már kacarásznak,
s isznak az újabb ollós (fülvédős) viadalra.

Névtörténet

Miklós volt a nevem s Miki lett, ki e verset is írja;
Megmondom, ha netán tudni kívánod okát.
Nem buta „gag” navigált, nem a rajzos jenki egérhős,
Cserbenhagyni nevem, más élmény vezetett.
Tükröm a fürdőben, az a görbe! Mikor belenéztem,
Mit mondott a galád? Jól nézünk ki, Miki.

Bosszú

A téli város jégverem,
állok az utcaszegleten.
Így mondta: tízkor várj reám,
tíz óra van, de nincs leány.

Keringek körbe szüntelen,
hátha valahol meglelem,
hiába minden, nincs remény,
maradok tovább agglegény.

Gúnyosan néz az óra rám:
na, mi van, nincs lány, nagykomám?
Felforr a vérem, elmegyek,
de ha jön mégis, nem lehet.

S habár a fülem már alél,
ez egyszer várok, mondom én,
hanem esküvel fogadom,
legyen csak itt, én elrakom.

Mögöttem koppan kis cipő,
Ó, már itt vagy – csicsergi ő,
s egyszerre felragyog a fagy,
férfierély, mondd, merre vagy!

1960

Szabódás

Mit forgatsz a fejedben, Géza? – kérdi Balassi.
Tetszik az ötlet: film? Várom a tervezetet.
Géza szabódik még, de szülötte Pannóniának,
Szent Márton lehajol: Áldott lészen a film
Kedvenc államtitkárod se maradhat Hoppon! –
zengi a Szent, s Gézánk ontja az ötleteket.

Hölgyválasz

Éroszi verset szültél, s engem vádolsz Janus.
Költöm, hűtsd le magad, s gondolkozz kicsikét!
Mondd, ha te folyton folyt puncikra vadászol, s közben
Műzsád is leterít, pont ez a punci hibás?

Munkamódszer

Apró kis öregasszony vagy a harmadikról,
avagy a másodikon szalajt össze veled
nap mint nap a halálom,
egyre megy különben,
melyik emeleten konstátálom:
a nyelved utolérhetetlen.

Most hallgatom mégis súlytalan fecsegésed,
tűnjön a fölös gondolat,
könnyebben kanyarítsam a versikémet,
menekülnék máskor egy szalmaszálon,
nem hittem volna, hogy egyszer még a nyelved
ugródeszkának használok.

Egy születésnap emléke

Hetvenéves lettél kedves Győző, Isten éltesse!
Csak így köszöntöttelek, nem vettem elő a versem.
Gondoltam, lesz még rá alkalom, a művecske várhat,
egyébként se biztos, hogy a versem nyerő lesz nálad.

Biztattál, hogy a költő-titulus engem is megillet,
válaszom ennyi volt: belém csak hálni jár az ihlet.
Úgy hallom, ébredezik máris, mondtad mosolyogva.
Hát igen, gondoltam, ez a szívmengető Csorba.

Évjárat

Kilencven éves lettem,
vagy csak elfelejtettem,
hogy hány éves is vagyok,
hogy vetek, vagy aratok.

Lehet, hogy egyiket se,
amit írok, az vers-e,
esetleg rímes próza,
lehet belőle nótá.

Vagy tán elaltatódal,
némi borraivalóval,
ez lehetne a jussom,
temetésre is jusson.

Lehettem volna

Lehettem volna ez, meg az,
de nem lettem, igaz
végül mégiscsak lettem valami.
Igazán megmondhatná valaki,
hogy ez a valami valamit ér-e,
és ha igen, mivégre.

Ágasvár

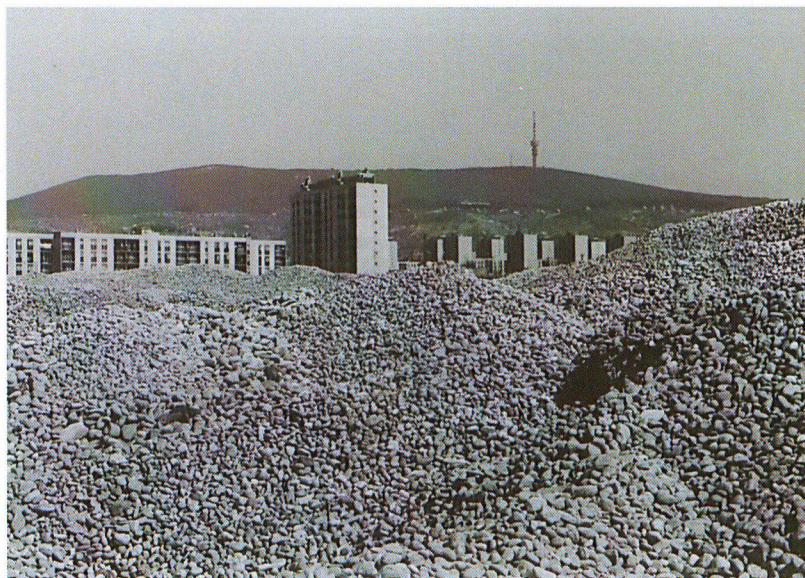
Szebb a páva

Belvilág

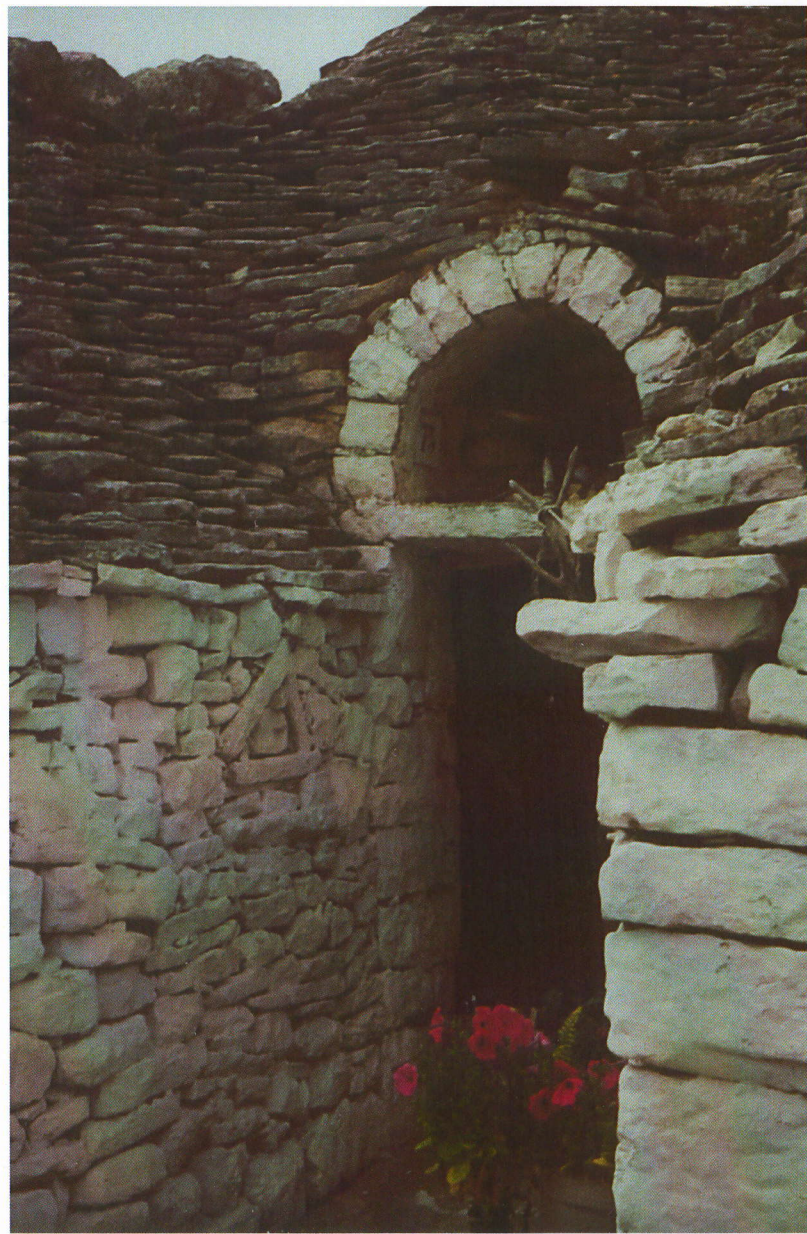
Műélvezet

Város születése

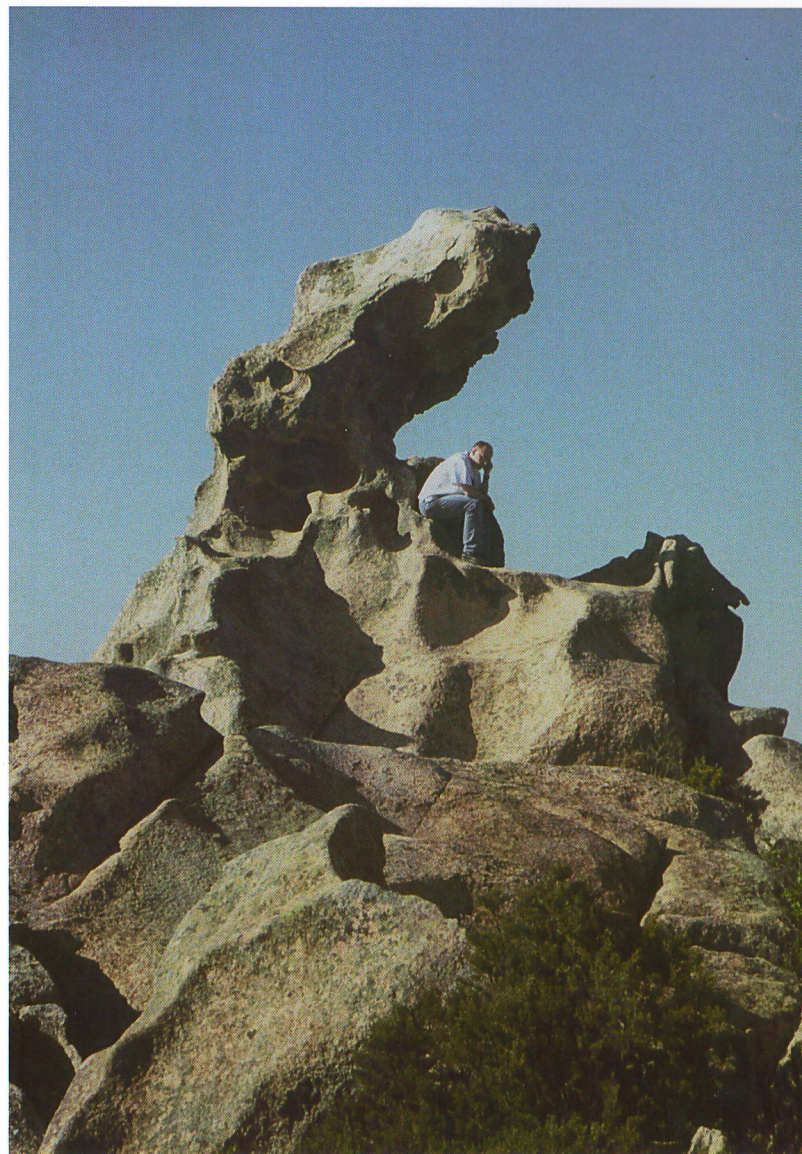
Volare

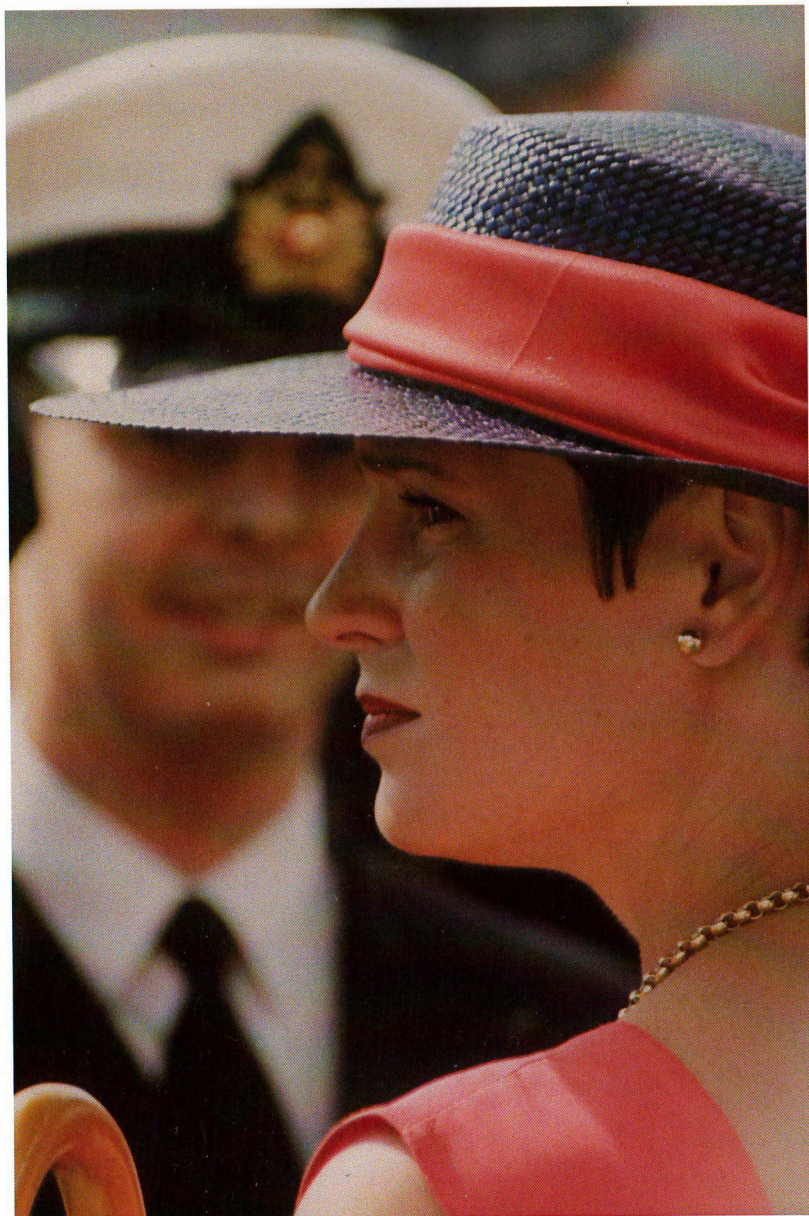
Életjel

Bálvány

Torokülés

Légikisasszony

Tartalomjegyzék

Tisztelt Olvasóm	5
Hazafelé	
Emlék szülőfalumból	9
Anyámról	11
Bocsásd meg apám	12
Kicsi falu	13
Emléklocsolás	14
Fegyver a cseresznyefán	15
Vakáció	16
Hűség	17
Találkozás	18
Hazafelé	19
Látomás	
Szeremesek	23
Pillanat	24
Kedvesem álmában	25
Vasárnap a lugasban	26
Palika	27
Kisgyerek	28
Kedveseimnek	29
Üzenet Zsuzsának	30
Emlék	31
Látomás	32
Pax nobis	
Megálló	35
Katedális	36
Középkori találós	37
Klimó-köszöntő	38
Visszanéző	39
Honvéd	40
Ejtőernyős	41
Utóhang	42
Látlet négy sorban	43
Pax nobis	44
Egy elmaradt utazásról	
Termini - végállomás	49
Születésnap	50
Szobatársak	51

Művészeknél	52
Ámulat	53
Covid-elégia hendecasyllabusokban	54
Hadüzenet	55
Havihegyi mandulafácska	56
Számvetés	57
Egy elmaradt utazásról	58
Életpálya	
Egy tudós hölgy születésnapjára	63
Névtörténet	64
Búcsú	65
Mégis	66
Tiszteletadás	67
Bemutatkozás	68
Ballada	69
Szabódás	70
Hölgyválasz	71
Életpálya	72
Mint amikor	
Füredi mulatós	75
Munkamódszer	76
Egy születésnap emléke	77
Fabula poetica	78
Költőszervíz	79
Elhatározás	80
Bibliofil	81
Évjárat	82
Lehettem volna	83
Mint amikor	84
Rövid írások	
Nevetnem kellene	87
Életévfolyamtársam Janus Pannonius	89
Régi könyvek titkai	93
A magyarok Rómába mentek	96
Kerülgetek egy könyvet	99
Küszöbláz	102
Itália újra és újra	106
Két pápa vagyongezelője az 1460-es évben	110
Jelige: Arrajáró - zalavölgyi karcos emlékek	116
Szépapmámnak tekinthetem valóban?	121
Fotók	131